

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα:

Με την απόφασή της 93/82/ΕΟΚ της 23ης Δεκεμβρίου 1992, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα, μεταξύ άλλων, πρόστιμο στο πλαίσιο της διαδικασίας των άρθρων 85 και 86 (νυν άρθρων 81 και 82) της Συνθήκης ΕΚ. Κατόπιν προσφυγής που ασκήθηκε από την προσφεύγουσα κατά της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο, με απόφασή του της 16ης Μαρτίου 2000 ⁽¹⁾, ακύρωσε την απόφαση αυτή κατά το μέρος που επέβαλε πρόστιμο στην προσφεύγουσα. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 3 400 000 ευρώ για τις ίδιες παραβάσεις.

Προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως που άσκησε κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι η Επιτροπή εξέδωσε τη δεύτερη απόφασή της εκτός κάθε εύλογης προδεσμίας και ότι, επομένως, δεν είχε πλέον τη δυνατότητα να ενεργήσει. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι η Επιτροπή έβλαψε τα δικαιώματά της ως αμυνομένης, κινώντας εκ νέου τη διαδικασία αποκλειστικά σε σχέση με το ζήτημα του προστίμου. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή οφείλει, κατά την επιβολή προστίμου, να επανεκτιμά τις παραβάσεις κατά τον χρόνο της νέας αποφάσεώς της και δεν μπορεί να αναφέρεται σε εκτιμήσεις των γεγονότων που συνέβησαν προ δώδεκα ετών. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η επιβολή προστίμου είναι αδικαιολόγητη, διότι οι παραβάσεις δεν αποδεικνύονται. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το εν λόγω πρόστιμο συνιστά δυσμενή σε βάρος της διάκριση, ότι είναι δυσανάλογο, ότι η επιβολή του έγινε κατά παράβαση της συνήθους πρακτικής της Επιτροπής και ότι συνιστά κατάχρηση εξουσίας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υποχρεώθηκε να καταβάλει το σύνολο σχεδόν του προστίμου λόγω υποτιθέμενης καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως δεσποζουσας θέσεως εκ μέρους ναυτιλιακής διασκέψεως στην οποία η ίδια κατέχει λιγότερο του ενός τρίτου των δικαιωμάτων μεταφοράς.

⁽¹⁾ Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-395/96 και C-396/96 P.

Προσφυγή της εταιρείας **Éditions Odile Jacob SAS** κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Ιουλίου 2004

(Υπόθεση T-279/04)

(2004/C 262/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η εταιρεία **Éditions Odile Jacob SAS**, με έδρα στο Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τους Olivier Fréget και Wilko van Weert, avocats, άσκησε στις 8 Ιουλίου 2004 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 7ης Ιανουαρίου 2004, με την οποία με την οποία πράξη συγκέντρωσης κηρύσσεται συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά και τη λειτουργία της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (υπόθεση COMP7M.2978 — LAGARDERE/NATEXIS/VUP) ⁽¹⁾.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αγωγής και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή αποφάσισε να μην προβάλει αντίρρηση στην πρωτοβουλία της εταιρείας Lagardere να αναλάβει τον έλεγχο ορισμένων στοιχείων ενεργητικού της εταιρείας Vivendi Universal Publishing, η οποία ελέγχεται από την Investima, που με τη σειρά της ελέγχεται από την Natexis Banques Populaires, πράξη κοινοποιηθείσα στην Επιτροπή στις 14 Απριλίου 2003 βάσει του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 ⁽²⁾, και να κηρύξει την πράξη συμβατή με την κοινή αγορά και τη συμφωνία για τον ΕΟΧ, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως των προτεινόμενων δεσμεύσεων.

Η προσφεύγουσα, που ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά, δεδομένου ότι μετείχε ενεργά στη διοικητική διαδικασία που προηγήθηκε της εκδόσεώς της, ζητεί την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, υποστηρίζοντας, πρώτον, ότι η Επιτροπή παρέβη τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89. Κατά την προσφεύγουσα, δεν ήταν δυνατόν να ισχύσει για την τράπεζα Natexis η εξαίρεση του άρθρου 3, παράγραφος 5, στοιχείο α), του εν λόγω κανονισμού, καθόσον είχε αγοράσει τη Vivendi Universal Publishing κατόπιν της δεσμεύσεώς της να μεταπωλήσει την επιχείρηση αυτή στη Lagardere. Επίσης, η Επιτροπή πρόεβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό του επίμαχου σχεδίου ως σχεδίου αποκλήσεως αποκλειστικού ελέγχου, ενώ, στην πραγματικότητα, επρόκειτο για απόκτηση ελέγχου από κοινού με τη Lagardere και τη Natexis, οι οποίες έπρεπε να κοινοποιήσουν την πράξη από κοινού σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επίσης, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α), του κανονισμού 4064/89, διότι δέχθηκε την κοινοποίηση της επίδικης πράξεως τέσσερις και πλέον μήνες αφότου πραγματοποιήθηκε και έταξε στη Lagardere διαδοχικές προδεσμίες, με αποτέλεσμα την καθυστέρηση της εκδόσεως της αποφάσεως κατά εννέα μήνες. Η Επιτροπή υπέπεσε, επίσης, σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως της πραγματικής ισχύος της Lagardere.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, επιπλέον, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 και υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενισχύει τη δεσπόζουσα θέση της Lagardere. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η πρωτοβουλία της Επιτροπής να αναλάβει μια δέσμευση της οποίας ούτε η βάση ούτε οι προϋποθέσεις εφαρμογής δεν καθίστανται δυνατή την αποκατάσταση ουσιαστικού ανταγωνισμού συνιστά παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89. Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται την έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως όσον αφορά τις συνέπειες της εν λόγω δεσμεύσεως στη δομή της αγοράς, ως έχει σήμερα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 125 της 28.4.2004, σ. 54.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 257/90, σ. 13).